

γουλάδα Πελοπν. (Λεϊκτρ.) Τὸ σταβάρι πρέπει νὰ 'χῃ
γουλάδα Πελοπν. (Πλάτσ.)

γουλάκι τό, (I) ἐνιαχ. 'ουλάκι Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ α (I) καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

1) 'Ο μικρὸς, ὁ στενὸς λαίμῳς ἐνθ' ἄν.: "Ω, ποὺ νὰ μὴ ξα-
νακαταπίνῃ τὸ οὐλάκι δὸν! Μὰ δὲ τρώει τὸ παλιόπαιδο;
(μὰ δὲ = μὰ μήπως;) Νάξ. ('Απύρανθ.) 2) 'Ο μικρὸς πρό-
λοβος τῶν πτηνῶν ἐνθ' ἄν.: 'Αδεμανὰ εἰ' δὲ 'ουλάκια δῶνε
τῷ γαμένῳ βουλλάκιῳ Νάξ. ('Απύρανθ.)

γουλάκι τό, (II) 'Ερεικ. 'Ιθάκ. Κέρκ. Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.) Χίος κ. ἄ. 'ουλάκι Νάξ. ('Απύρανθ.) οὐγλάξ 'Αλόνν.

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ι (II).

1) Μικρὸς τρυφερὸς βλαστὸς διαφόρων λαχάνων Πελοπν.
(Κίτ. Μάν.) κ.ἄ.: 'Εμάζεψα ἓνα κοφίνι γουλάκια ἀπὸ ἀ-
σπουρδίκλους κ' ἐμαγέρεψα (ἀσπουρδίκλους = εἶδος ἀσφο-
δέλων) Κίτ. 2) Τὸ φυτὸν Κιχώριον τὸ ἐντετμημένον (Cicho-
rium divaricatum) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae)
'Αλόνν. Νάξ. ('Απύρανθ.) Χίος κ.ἄ.: Τοῦ οὐγλάξ' εἶναι πρώτης
τάξεως 'Αλόνν. Καλύτερα ἀπ' οὐλα τὰ λάχανα εἶναι τὰ οὐγλά-
κια αὐτόθ. 3) Μεταφ., μικρὸς λίθος, λιθαράκι 'Ερεικ. 'Ιθάκ.
Κέρκ.: Μοῦ μπῆκε 'να γουλάκι 'ς τὸ παπούτσι καὶ δὲ βο-
ρῶ νὰ προβατήσω Κέρκ. "Ενα γουλάκι τοῦ 'ριξε καὶ φω-
νάξει σὰ δαίμονας αὐτόθ. Πέρα 'ς τὸ Βουνὸ γιγαλοῦ - γι-
γαλοῦ εἶναι ὅλο μιτσὰ γουλάκια (γιγαλοῦ - γιγαλοῦ = παραθα-
λασσίως, μιτσὰ = μικρά) 'Ερεικ.

γουλαλέθω ἐνιαχ. γουλαλέθου "Ηπ. (Πάπιγκ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ α (I) καὶ τοῦ ρ. ἄ λ έ θ ω.

'Αλέθω μικρὰν ποσότητα, μέρος μόνον τοῦ ὅλου φορτίου
δημητριακῶν, πρὸς θεραπείαν προσωρινῶν ἀναγκῶν, μέχρις
ὅτου δοθῇ εὐκαιρία νὰ ἀλέσω ὅλην τὴν ποσότητα ἐνθ' ἄν.

γουλάλεσμα τό, ἐνιαχ. γουλάλισμα "Ηπ. (Πάπιγκ.)

'Εκ τοῦ ρ. γ ο υ λ α λ έ θ ω.

Μικρὰ ποσότης δημητριακῶν πρὸς ἄλεσιν ἐνθ' ἄν.

γουλανθὸς ὁ, ἐνιαχ. γουλαθὸς Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ἄ.)

'Εκ τῶν οὐσ. γ ο υ λ α (II) καὶ ἄ ν θ ό ς.

Τὸ φυτὸν Κράμβη ἢ λαχανώδης, ἀνθοκράμβη (Brassica
oleracea botrydis) τῆς οἰκογ. τῶν Σταυρακῶν (Gruciferae)
ἐνθ' ἄν.: Πάω νὰ βγάλω κάνα - δυὸ γουλαθοὺς Κρήτ.
(Ρέθυμν.) Συνών. κ α ρ ν α μ π ί τ ι, κ ο υ ν ο υ π ί δ ι.

γουλάπι τό, ἀμάρτ. γουλάπ' Πόντ. ('Οφ.)

'Εκ τῶν οὐσ. γ ο υ λ α (I) καὶ ἄ π ι ο ν.

1) Εἶδος ἀπιδίου, τοῦ ὁποῖου τὸ σῶμα βραίνει ἀποστενού-
μενον πρὸς τὸν μίσχον, ὥστε νὰ σχηματίζεται εἶδος λαίμου:
'Εφάγαμε γουλάπᾱ. 2) Τὸ δένδρον ἀπιδέα, τὸ παράγον τὸ
εἶδος τοῦ ἀπιδίου τούτου.

γουλάρα ἡ, Εὐβ. (Κουρ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ α (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρα.

'Ο μεγάλος λαίμῳς, τὸ μέγαλον στόμα: Παροιμ. φρ. "Ας
φά' ἡ γουλάρα τσ' ἄς κοπῇ ἡ ποδάρα (ἐπὶ λαίμαργου ἀδια-
φοροῦντος διὰ τὸ ἐπιβλαβὲς ἐπὶ τῆς υἰγείας τοῦ ἀποτελέσμα
τῆς λαίμαργίας). Συνών. παροιμ. φρ. "Ας φά' ἡ λ α ι -
μ ά ρ α κ ι ἄ ς κ ο π ῇ ἡ π ο δ ά ρ α.

γουλαρᾶς ὁ, Μακεδ. golaras Θράκ. (Σαμακόβ.)

'Εκ τ οὐσ. γ ο υ λ ά ρ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἄ ς.

'Ο λαίμαργος ἐνθ' ἄν.: "Ε, golaras ἄθροπος κι αὐτός!
Θράκ. (Σαμακόβ.) Γεῖπε δὴν golarou αὐτόθ. Συνών. ἄ ν α -
γ ο υ λ ι ά ρ ι ς, ἄ χ ό ρ τ α γ ο ς, γ λ ε ι φ ο κ ο υ τ ά λ α ς I,
γ λ ε ι φ ο π ι α τ ᾶ ς I, γ λ ε ι φ ο π ι ν ά κ α ς, γ λ ε ι φ ο -
σ α γ α ν ᾶ ς I, γ λ ε ι φ ο σ κ ο υ τ ε λ ᾶ ς, γ λ ε ι φ ο -
σ κ ο υ τ έ λ η ς I, γ λ ε ι φ ο τ σ α ν α κ ᾶ ς, γ λ ε ι φ ο ὑ -
τ σ η ς, γ λ ε ι φ τ η ς I, γ λ ῆ φ τ ρ ο ς, γ ο υ λ α ρ έ α ς,
γ ο υ λ ά ρ η ς I, γ ο υ λ ά ρ ι κ ο ς, γ ο υ λ έ α ς, γ ο υ -
λ ι ά ρ η ς I, γ ο υ λ ό ζ ο ς, λ ε ί ξ η ς, λ ε ί ξ ο υ ρ ο ς,
λ ι χ ο ὑ δ η ς, φ α γ ά ν α, φ α γ ᾶ ς.

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουλαρᾶς 'Αθῆν. Μακεδ.
(Θεσσαλον. Λιτόχ.)

γουλαρέας ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ά ρ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ α ς.

Γ ο υ λ α ρ ᾶ ς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.

γουλαρεύω ἐνιαχ. γ'λαρεύου Λῆμν.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ά ρ η ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ε ύ ω.

Παρατηρῶ μετὰ βουλιμίας τὸ φαγητὸν ἐνθ' ἄν.

γουλάρης ἐπίθ. Κύπρ. (Πεδουλ. κ. ἄ.) Χίος γ'λάρης
Σκῦρ. γ'λάρ'ς Λέσβ. βουλάρης Κύπρ. γούλαρης Χίος Θηλ.
γουλάρησ-σα Κύπρ. (Πεδουλ.) γουλάρα Κύπρ. (Πεδουλ.)
γουλάρκᾱ Κύπρ. (Μαρχάσ. Πεδουλ.) Οὐδ. γουλάρικον
Κύπρ. (Πεδουλ.)

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. γ ο υ λ ά ρ η ς. Βλ. Πρόδρομ. 3, 259^α
(ἐκδ. Hesseling — Pernot, σ. 59) «καὶ τρυφήλῳν μὲ λέγου-
σιν, ἀδήφαγον, γουλάρην». 'Ο τύπ. γ ο υ λ α ρ ι ά, ὁ ὁποῖος
εἰς τὴν Κύπρον φέρεται ὡς γ ο υ λ α ρ κ ᾱ, καὶ εἰς Σομ.

1) Γ ο υ λ α ρ ᾶ ς, εἰς τὸ ὅπ. βλ. καὶ συνών., ἐνθ' ἄν.:
Θωρεῖς τον εἵντα γουλάρης ποὺ ἐνι; ὅ,τι τζαῖ νὰ φάῃ 'ἐν
χορταίνει Κύπρ. (Πεδουλ.) 'Εκατάλαβα ὅτι εἶσαι πολ-
λὰ γουλάρκᾱ τῶναι πρέπει νὰ κόψῃς τοῦτον τὸ σύστημα αὐτόθ.
|| Γνωμ.

Τὸν μαθημένον ἄνθρωπον γούλαρην μὴν τὸν λέγῃς
(ὁ καλομαθημένος, ὁ καλοτρώγων ἄνθρωπος δὲν ἐπεταὶ ὅτι
εἶναι καὶ λαίμαργος) Χίος. Τὸν καλομαθ' μένε γ'λάρ' μὴν τὴν
πῆς (συνών. μὲ τὸ προηγούμεν.) Σκῦρ. 2) Τὸ θηλ. καὶ ὡς οὐσ.,
λαίμαργία Κύπρ. (Μαρχάσ. Πεδουλ.): "Εδεις μιὰ ὦραν
ποὺ τρώεις, γουλάρκᾱν πῶδεις πάνω σου! Πεδουλ.

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουλάρης Εὐβ.
(Κάρυστ.)

γουλάρικος ἐπίθ. Πελοπν. (Γαργαλ. 'Ολυμπ. Τριφυλ.)

'Εκ τοῦ γ ο υ λ ά ρ ι κ ο, οὐδ. τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ά ρ η ς.
'Ο τύπ. καὶ εἰς Σομ.

Εὐφορος, παραγωγικός, εὐχυμος ἐνθ' ἄν.: Γουλάρικος τό-
πος Πελοπν. ('Ολυμπ.) Γουλάρικο σταφύλι αὐτόθ.

γουλαρίνα, ἡ Α. Κρήτ.

'Εκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ά ρ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ί ν α.

Μεγάλη γουλιὰ: Εἶδα γουλαρίνες εἶναι κρεσά; (= ἐκεῖ-
νες ἐκεῖ).

γουλαρμίζω Χίος ('Εγρηγόρ. κ. ἄ.) — Λεξ. Βάιγ.
γουλαρμίζ-ζω Χίος (Χαλκ.) γουλαρμῶ Χίος.

Ἐκ τοῦ γ ο ὕ λ α ρ μ ο ς.

Τρώγω ἀρπακτικά, λαίμαργα ἐνθ' ἄν.: *Μὴ γουλαρμίζης 'ς τὸ φαί καὶ σοῦ κάμνη κακὸ Χίος.* β) Μεταφ. ἐπὶ ἐργασίας, ἐργάζομαι ὑπερβολικὰ ἐνθ' ἄν.: *Γουλαρμίζει 'ς τὴ δουλειὰ Χίος.*

γούλαρμος ὁ, Δαρδαν. Θράκ.(Μάδυτ.) Χίος γούλαρμος Χίος γουλέρμος Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο ὕ λ α (I) μὲ ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐπίθ. λ α ἰ μ α ρ γ ο ς καὶ τροπὴν τοῦ γ εἰ ς μ. Βλ. Α. Κοραῆ, "Ατ. I, 279 εἰς λ. γ ο υ λ ᾶ ρ η ς. Τὴν προέλευσιν ἐκ τοῦ λ α ἰ μ α ρ γ ο ς μὲ ἀντιμετάθεσιν φθόγγων ὑποστηρίζουν οἱ Γ. Ν. Χατζιδ., "Αθηνᾶ 29 (1917), σ. 219, Β. Φάβης, Λεξικογρ. Δελτ. 2 (1940), σ. 121-2 καὶ Κ. "Αμαντ. "Αθηνᾶ 27 (1915), Λεξικογρ. "Αρχ. 2, σ. 41.

Λ α ἰ μ α ρ γ ο ς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: *'Κόμα 'έ λείεις νὰ χορτάσης, βρε γουλέρμη;* Εὐβ. (Κουρ.)

γουλαρούδιν ἐπίθ. οὐδ. Κύπρ.(Πεδουλ.)

Ἵποκορ. τοῦ ἐπίθ. γ ο υ λ ᾶ ρ η ς.

Τὸ λαίμαργον, τὸ ἀχόρταχον.

γουλαρωςύνη ἡ, Κύπρ. (Πεδουλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ ο υ λ ᾶ ρ η ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ω σ ὕ ν η.

Ἡ λ α ἰ μ α ρ γ ῖ α: "Οπου τξαι νὰ πάης, πρέπει νὰ δείξης τὴν γουλαρωςύνην σου 'ς τὸ φαί, γιατί 'έν ἡμπορεῖς νὰ κόψης τοῦτον τὸ σύστημα.

γουλᾶς ὁ, Ἀντίπαζ. Παζ.

Ἐκ τοῦ γ ο υ λ ῖ (II).

Εἶδος πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον πιστεύεται ὅτι τρώγει μικροὺς λίθους ἐνθ' ἄν.: *'Σ τὰ σώχωρα τοῦ Φάνη ἐπιακα τρεῖς γουλᾶδες κ' ἔνα καρακαλίτσι (σώχωρα = ἀγροὶ περιφραγμένοι ἐντὸς τοῦ χωρίου, καρακαλίτσι = μικρὸς ἀετομάχος)* Ἀντίπαζ. *Τσοῦ γουλοφάηδες καὶ τσοῦ ρούβελους τσοῦ πιάκαμε μὲ τσι πλάκες (ρούβελας = τὸ πτηνὸν ἐρύθκαος, πλάκα = παγίς)* Παζ. Συνών. γ ο υ λ ο φ ᾶ γ ο ς (II).

γουλᾶτος (I) ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. γουλᾶτο Κάρπ. Πάρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο ὕ λ α (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ᾶ τ ο ς.

1) Ὁ διὰ μιᾶς καταπινόμενος, ἐπὶ οἴνου Πάρ.: Φρ. *Αὐτὸς τὸ πίνει τὸ κρασί γουλᾶτο* (δηλ. μονομιᾶς, ἀπνευστί). Ἀντίθ. φρ. *Αὐτὸς τὸ πίνει γ ο υ λ ῖ ᾶ - γ ο υ λ ῖ ᾶ.*

2) Ὡς οὐσ., τὸ πρὸς τὸ ἔλυμα κεκαμμένον τμήμα τοῦ ἱστοβοέως Κάρπ. Βλ. καὶ λ. β ο υ λ ᾶ τ ο ν, ὅπου κατὰ παρετυμ. ὑπῆχθη.

γουλᾶτος (II) ἐπίθ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Γαργαλ. Δυρράχ. Κάμπος Λακων. Κόκκιν. Κόρινθ. Κρεμμ. Μεσσην. Παππούλ. Τρίκκ. Τριφυλ.) γουλᾶτε Τσακων. ὀυλᾶτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γουλᾶτους Στερελλ. (Ἀχυρ.) ἀγλᾶτους Σάμ. (Κουμαδαρ.) ὀγλᾶτους Σάμ. (Μαυραντζ.) οὐγλᾶτους Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο ὕ λ α (II) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ᾶ τ ο ς.

Ὁ τρυφερός, μαλακὸς καὶ λεῖος, ἐπὶ ριζῶν ἢ βλαστῶν χόρτων Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Γαργαλ. Κάμπος

Λακων. Κόκκιν. Κρεμμ. Μεσσην. Παππούλ. Τρίκκ. Τριφυλ.) Σάμ. (Κουμαδαρ. Μαυραντζ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Ἀχυρ.) Τσακων.: *Ροδίκια γουλᾶτα* (ραδίκια ἔχοντα τρυφεράς ρίζας) Κρήτ. *Μάζωξα λάχανα διαλεχτά* ἔναι οὐλα γουλᾶτα Γαργαλ. ὀυλᾶτα - ὀυλᾶτα ἔναι τὰ χόρτα ποῦ φερα σήμερα Ἀπύρανθ. *Ἡ ὕρηκα κάτ' ραδικουβλάσταρα σήμερα ποῦτανι γουλᾶτα* Ἀχυρ. *Πῆρα κάτ' μαρούλια οὐγλᾶτα - οὐγλᾶτα* Σάμ. *Τοῦ σκ'λήζ' τὰ τρυπάει τὰ ἀλ'μάκια τὰ ἀγλᾶτα* (ἀλ'μάκια = κλῶνοι εὐθυτενεῖς) Κουμαδαρ. *Τ' ἀργὰ ἔμαϊ ἔχουντε κάτσι ροιδίτσα, ὅλα γουλᾶτα - γουλᾶτα* (τὸ βράδυ εἴχαμε κάτσι ραδίκια ὅλα τρυφερά - τρυφερά) Τσακων. β) Ὁ σαρκώδης, ὁ λεῖος καὶ παχύς, ἐπὶ καρπῶν Κεφαλλ. Πελοπν. (Γαργαλ. Δυρράχ. Τρίκκ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Ἀχυρ.): *"Εκοφα κᾶνα - ὄγὸ γουλᾶτα σταφύλια ἀπ' τὴν κληματαριά* Γαργαλ. *Οἱ σταφίδες γίνηκαν φέτος γουλᾶτες* Τρίκκ. *Γουλᾶτο ρεβίθι* Κεφαλλ. *Βλέπω κάττι γουλᾶτο μέσα 'ς τὸ σακκί* εἶναι πατάτες; αὐτόθ. *Εἶδεις τί γουλᾶτα ρόιδα π' κᾶν' ἢ ροιδιά μας;* Ἀχυρ. γ) Μεταφ., εὐρωστός, ἐπὶ παιδίων καὶ ζώων Σάμ. (Κουμαδαρ.) Συνών. γ ο υ λ ω τ ὶ ς.

γουλέας ἐπίθ. Πόντ. Θηλ. γουλοῦ Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο ὕ λ α (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἔ α ς.

Γ ο υ λ ᾶ ρ η ς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: *Ντό γουλέας εἶσαι!* (πόσον λαίμαργος εἶσαι!) Πόντ. (Τραπ.). *"Αρθωπον π' ἔν' γουλέας κ' ἀγαπιέται* (ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος εἶναι λαίμαργος δὲν ἀγαπᾶται) Πόντ. (Χαλδ.) || Φρ. *Γουλέας κ' εἶμαι, παραπεονέας εἶμαι* (λαίμαργος δὲν εἶμαι, παραπεονιάρης εἶμαι) ἐπὶ τῶν διαμαρτυρομένων δι' ἄνισον διανομὴν ἀγαθῶν) αὐτόθ. Συνών. φρ. *Δέν εἶμαι φαγᾶς, εἶμαι παραπονεῖ ᾶ ρ η ς.* Συνών. βλ. εἰς λ. γ ο υ λ α ρ ᾶ ς.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γουλέας καὶ ὡς ἐπών.* Ἀθῆν. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπν. (Λεῦκτρ.)

γουλερινὸς ἐπίθ. ἐνιχ. γουλερ'νὸς Ἐρεικ. Κέρκ. (Βασιλιάτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ ο υ λ ε ρ ὶ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἰ ν ὶ ς.

Ὁ ἀφθόνως παράγων τι ἐνθ' ἄν.: *"Ηξερες ποῦ κάποδες εἶχε γουλερ'νὴ θάλασσα καὶ εἶχε στρουδία, μὲ τὸ σακκί* (στρουδία = στρεῖδια, μὲ τὸ σακκί = πάρα πολλὰ) Ἐρεικ.

γουλερός ἐπίθ. Ἀντίπαζ. Κέρκ. Κεφαλλ. Παζ. Πελοπν. (Μεσσην.) Θηλ. γουλερὴ Κ. Θεοτόκ., Βιργ. Γεωργ., 23.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ῖ (II) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ε ρ ὶ ς. Εἰς ἔγγρ. τῶν Παζῶν τοῦ ἔτους 1661: *«(ἀφίνω) τὴν ἐλαϊὰ τὴ γουλερὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου».* Βλ. Γ. Πετροπ., Νοταρ. πράξ. Παζῶν, 24, 2.

Ὁ περιέχων πολλοὺς μικροὺς, ἰδίως στρογγύλους λίθους, ὁ πλήρης μικρῶν στρογγύλων λίθων ἐνθ' ἄν.: *Τόπος γουλερός, χωράφι γουλερὸ Κεφαλλ.* || Παροιμ.

Στραβὸς βελόνι ἐγύρευε σὲ γουλερὸ χωράφι (ἐπὶ τῶν ζητούντων τὰ ἀδύνατα) Παζ. Πελοπν. (Μεσσην.) Συνών. παροιμ. *Στ ρ α β ὶ ς β ε λ ὶ ὲ ν α ἐ γ ὕ ρ ε υ ε μ ἔ - σ α 'ς τ ὶ ν ᾶ χ ε ρ ὶ ὲ ν α.* || Ποίημ.

Καὶ 'ς τὲς κρανεὲς τὲς γουλερὲς δαμάσκηνα νὰ ὠρμάζουν Κ. Θεοτόκ. ἐνθ' ἄν.

Τὸ οὐδ. καὶ ὡς οὐσ. 1) Σωρὸς μικρῶν λίθων τοὺς ὁποίους συναθροίζουν ἐκ τοῦ πέριξ τῶν ἐλαιοδένδρων χώρου, διὰ νὰ καταστῇ εὐχερὴς ἡ συγκομιδὴ τοῦ ἐλαιοκάρπου Παζ. 2) Τόπος πλήρης μικρῶν στρογγύλων λίθων, πετρώδης Ἀν-

